N:r 23. Årg. 16 | 1 Dec. 1911 | Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Kina-Missionstidningen Sinims Land

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35

Innehåll: Anmälan. — »Himmelriket är nära». — När björken föll. — Från hemarbetet. — Senaste underrättelser från Kina. — Brefafdelningen. — Juan-schi-kai. — Af alla folk och stammar. — Ett rop från Kina. — De små i Kina. — Genom Guds makt bevarad. — Personliga meddelanden. — Försäljning. — Hans stjärna i Östern.

ANMÄLAN.

Kina-missionstidningen Sinims Land

anmäles härmed till prenumeration för år 1912.

I likhet med föregående år kommer tidningen att innehålla korta betraktelser, artiklar om missionen, meddelanden från vårt och andra missionsfält, teckningar af infödda kristna kinesers lif och verksamhet, bref från våra missionärer, illustrationer och berättelser, afsedda för *barn*. Vidare kommer den serie uppsatser, som skildrar *vår missions utveckling från början*, och som på grund af omständigheterna blef afbruten, att nästa år fortsättas till erinran af Herrens nådefulla ledning och hjälp samt till stärkande af vår tro och vårt tålamod i det verk, han har anförtrott oss.

Med afseende på tidningens *yttre* bedja vi få fästa uppmärksamheten vid att *en tydligare stilsort kommer att användas*, hvarigenom vi hoppas, att äfven äldre missionsvänner eller personer med klena ögon utan svårighet skola kunna läsa vår tidning.

På samma gång vi uttala ett varmt tack till alla, som under de gångna åren så uppoffrande verkat för tidningens spridning och därigenom främjat missionen bland Kinas folk, bedja vi att för det år, som kommer, få vara inneslutna i edert kärleksfulla intresse och påräkna eder medverkan i och för tidningens ytterligare spridande. Genomgripande omskakningar försiggå i världen, särskildt i Kina, och vi kunna vänta att få gå emot tider med för missionen oändligt rika tillfällen, ja, vara förvissade om, att hur utgången än blir, den skall lända till evangelii framgång. Mer än någonsin är det därför af vikt att taga kännedom om förhållandena samt att följa dem i bön och förbön. Ja, må vi ofta, då vi mötas i vår tidning, få anledning både till bön och tacksägelse och sålunda få nåd att alltmer helhjärtadt fortgå i Herrens tjänst!

»Stora äro Herrens verk, värda att begrundas af alla, som hafva sin lust i dem. Ps. 111:2

Tidningen utgifves två gånger i månaden, den 1:a och den 15:e.

Om *5 exemplar* eller *därutöfver* rekvireras under *ett* korsband direkt från *expeditionen*, kostar tidningen endast 1 krona. Prenumerantsamlare erhålla äfven hvart 6:e exemplar gratis.

När *mindre än 5 ex.* önskas, bör prenumerationen ske på *posten*. Priset blir då pr exemplar, postarfvodet inberäknadt, för helt år kr. 1:35 och för halft år 75 öre.

Sänd till Finland, Norge, Danmark, Amerika och Kina kostar tidningen, postarfvodet inberäknadt, kr. 2: 40.

Profnummer sändas på begäran. Redaktionens adress är: 8 Malmtorgsgatan, Stockholm C.

Stockholm i december 1911.

Redaktionen.

"Himmelriket är nära".

När Jesus sände ut sina tolf apostlar till de förlorade fåren af Israels hus, gaf han dem detta bud: »Gån, prediken och sägen: 'Himmelriket är nära!'» Nu är det hedningarnes tider såsom aldrig förr. Dörrar stå på glänt eller vidöppna nästan öfverallt, och nu gäller med afseende på hednavärlden samma Jesu befallning: Gån, prediken! Och kristenheten i stort sedt börjar mer och mer inse, att Jesus verkligen menade, hvad han sade med sin sista befallning till lärjungarne: »Gån för den skull ut» — »gören *alla folk* till lärjungar», eller »Gån ut i *hela världen* — prediken evangelium för *hela skapelsen!*»

Men hvad är evangelium? Ett ljufligt och gladt budskap — så ha vi lärt oss. Evangelii hela ljufliga innehåll kunna vi väl fullt fatta först i evigheten; men ett uttryck för evangelium är dock detta: »Himmelriket är nära». Vår aning säger oss, att *himmelriket* är inbegreppet af allt ljufligt och stort,

som vår tanke kan tänka och våra läppar kunna uttala — och ännu mycket, mycket mer. Vi skola gifva hela världen, hela skapelsen, detta ljufliga budskap: Himmelriket är nära. Snart kommer det i all sin härlighet och kraft.

Ingen har framställt detta rike älskligare och härligare än dess Konung själf. Han säger, att det är likt en köpman, som sökte efter goda pärlor (Matt. 13). Han fann till sist en kostbar pärla. Då gick han bort, sålde allt, hvad han ägde, och köpte denna pärla. När vi lyssna till den enkla liknelsen, fyllas våra hjärtan af obeskrifliga aningar om hvad himmelriket måste vara i jämförelse med all smärta, död, fiendskap och undergång i jordens syndfulla riken.

Jesus begagnar ännu ett par liknelser om himmelriket, lika målande och intagande. Han liknar det vid en skatt, dold i en åker. En man fann denna skatt. När han funnit den, går han bort, äfven han, säljer allt hvad han har och köper åkern med skatten. Och än mer — han gör det *med glädje*. Hurudan skall icke den skatt vara, för hvilken en man kan sälja allt hvad han äger — *med glädje!* Slutligen säger Jesus, att himmelriket är likt en konung, som gjorde bröllop åt sin son (Mattei 22). *Konung, Konungason, bröllop!* Hvilka begrepp af makt, höghet och glädje! —

Att gå ut med evangelium, det är att gå ut och säga bland annat: »Himmelriket är nära». Det är att erbjuda den kostligaste af alla pärlor. — Det kostade *Honom* lifvet, som gick ned i djupens djup och hämtade henne upp. — Det är att erbjuda den dyrbaraste af alla skatter, förvärfvad ej genom silfver eller guld — sådant förslog ej — utan genom Kristi blod. — Det är att inbjuda till ett bröllop, där Brudgummen är af oförliknelig rikedom och ädelhet, bruden af fläckfri renhet, bröllopsfestligheten af outsäglig evighetsglans. — Bröllopet är nära förestående. — Pärlan och skatten få vi bära liksom i vår troshand. Ingenting borde vara oss ljufligare än att gå ut med denna inbjudning eller tillbjuda de fattiga jordebarnen ädelstenar och skatter. Vi borde i sanning täfla med hvarandra om rättigheten att gå ut i vår närmaste omgifning eller till världens ände. Budskapet är i sanning värdt detta. Men vi stötas så lätt tillbaka, förlora så snart mod och uthållighet. Förklaringen ligger i hvad Jesus själf säger i fråga om bjudningen: »*de ville icke komma*», eller de »*aktade den icke*». De som voro bjudna, kommo ej — de gingo i stället bort. Ja, de, som borde gripa om skatten och ädelstenen med tacksam hand, stöta dem ofta ifrån sig. Det blir därför smärtsamt för kött och blod att »gå ut». Många af oss låta det budskapet: »Himmelriket är nära» dö på våra läppar. Och vi stödja ej dem, som verkligen gå ut, så kraftigt som vi borde med bön och hjälp, just därför att de, som voro de närmaste att taga emot, *icke vilja*, icke akta himmelrikets skatter — något värda. Deras sinnen äro slutna för det osynliga och oförgängliga samt öppna endast för jord och vinning. Därför blifva de icke blott likgiltiga för inbjudningen utan till och med fientliga mot budbärarne och detta alltmer, i den mån bjudningen blir påträngande. Så händer det, att tjänarne få gå i döden för budskapets skull, fastän de endast framhållit, att »himmelriket är nära».

De liknelser, som vi betraktat, synas dock innehålla två stora uppmuntringar. Den ena är, att det verkligen finnes någon, som med glädje strax går bort och säljer allt för att köpa skatten, pärlan — den andra, att om de bjudna bröllopsgästerna ej vilja komma utan i stället misshandla Konungens tjänare och drifva dem ifrån sig, det dock finnes några, som komma. Det gäller därför både hemma och i hednaland att förstå Guds väg. Då de först bjudna ej akta bjudningen något värd utan hafva nog af oxar, jord och köpenskap, så finnes det fattiga tiggare vid vägskälen och i gränderna, Bartimeussjälar, som taga emot himmelrikets skatter, krymplingar och halta, som vilja sitta ned vid de dukade bröllopsborden, emedan de eljest skulle förgås af hunger. Dessa äro de, som gifva uppmuntran åt Konungens tjänare och glädje åt honom själf: Miaostammar i Kina, lågkastfolk i Indien, slummens barn i våra städer, enkla, fattiga, betryckta människor på undangömda platser här hemma och i aflägsna hednatrakter men äfven en och annan »Hsi», en »Pandita Ramabai», ädla, sanningsälskande själar, som sälja allt och köpa skatten. Må vi därför ej tröttna att med lif och röst predika och säga: »*Himmelriket är nära!*»

J. Hedenfjerna

När björken föll.

Under solens brännande strålar därute i Kina går ofta ens längtan till hemlandet. Man tänker med förkärlek på skogen, granarna, björkarna. Hur lockande ter sig icke allt detta för sinnet! Denna vår har jag fått se och njuta af nordens skönhet.

Bland alla träd vid Missionshemmet på Dufbo har särskildt en trestammig björk varit — jag tror de flestas — älsklingsträd. Ofta fick mitt arbete sjunka i knäet, när jag från den öfre verandan betraktade detta träds härliga grönska. Aldrig förr har mitt hjärta så dragits till något bestämdt träd som till denna björk med dess hvita stammar och vackra kronor.

Nu i dag, midsommaraftonen, har just denna björk fallit. Hvarför? Jo, till gagn för våra älskade små, som vi för Herrens skull måste skiljas ifrån. Där björken stod, lägges grunden till Hemmet för missionärernas barn.

Björken har fallit, ett tecken för oss, föräldrar, att tiden nalkas, då vi i kärleksfulla händer kunna få öfverlämna våra små för att resa ut till dem, som vänta oss, och åt hvilka våra lif äro vigda. Offret är smärtsamt, men lönen väntar (Matt. 19: 29).

Ett innerligt tack uppstiger först till Gud, så till missionens vänner, som så kärleksfullt intressera sig för vår missions barn samt vilja vara med och uppföra detta hem.

Tanken går till ett annat träd, som fälldes för att förvandlas till ett kors. Nedanför detta stod en kärleksfull moder och grät. Hon, Maria, måste offra sin son, Jesus. Han skulle bli offret för världens frälsning. Gud tillät detta i sitt outgrundliga råd. Och liksom för att

lindra Marias smärta säger Herren Kristus från korset till Johannes: »Se, din moder!»

Det hem, som våra missionsvänner vilja bygga härute, liksom säger till oss: »Se, edra barn ha *vänner!*» Må Gud gifva våra älskade missionsvänner nåd till att också *offra* böner för de små, som där skola hafva sitt hem, att många därifrån må gå ut som sändebud till hedningarna, så att också bland dessa många finna vägen till det lif, som strålar ifrån korset!

Midsommaraftonen 1911.

Dagny Bergling.

Från hemarbetet.

En syster, som till Hemmet för missionärernas barn sände 55 kr., skrifver: »Säkert skall det glädja Kommittéen att få veta, hur dessa penningar blifvit hopsamlade. Fyra tjänare bådo i våras sina husbönder att under sommarhalfåret i stället för elfvakaffe få de penningar, som kaffet var värdt, för att lägga dem i sparbössan, och här är resultatet. En dräng, som ej fick försaka 11-kaffet, sade: »Det är svårt att dricka elfvakaffe nu.» Han kom och lämnade 2 kr., när pengarna skulle skickas af. Men icke nog med detta, dessa vänner bedja också för missionen. Vi ha haft så många dyrbara stunder tillsammans.»

Senaste underrättelser från Kina.

Från Shanghai ingick måndagsmorgonen den 20 d:s följande telegram:

»*Missionärerna ankomna till Honanfu, röfvade på vägen under resan, fru Blom allvarsamt skadad. Hoppas kunna resa med järnväg till Tientsin.*»

Af samma dag från missionär *C. Blom* i Yuncheng ankomna bref, dat. den 28, 29 och 31 okt. framgick, att trupperna i Taiyuenfu, Shansis hufvudstad, gjort myteri, att ett osäkerhetstillstånd inträdt både i Shansi och Shensi, att mandarinerna i Hoyang och Ishih nödgat syskonen där att resa, samt att de, då det senast daterade brefvet skrefs, höllo på att samlas i Yuncheng för att, ifall vägen till Honanfu var öppen, hvarom telegrafisk underrättelse begärts, afresa dit i smärre grupper.

Vidare skrifves, att pengar ej kunde fås på banken i Yuncheng, och att från Shanghai rekvirerade medel uteblifvit, hvarför förhållandena fordrade skolornas och seminariets upplösning och barnens hemsändande till deras resp. hem.

Summan af dessa underrättelser är, att våra syskon blifvit utplundrade och en af dem illa skadad, men att Gud i sin stora barmhärtighet räddat deras lif, samt att de äro på väg till kusten.

Af de Kinatelegram, som Svenska telegrambyrån den 21 d:s mottog, hafva vi anleduing tro, att syskoneu *Ericssons* och *Sandbergs* redan äro i Tientsin, och att myndigheterna försträckt dem de för resan erforderliga medlen.

Vi äro vissa, att Gud tänker på våra syskon i deras nöd, och att han skall tala till missionens vänner, särskildt till dem, hvilka han gifvit medel, om att bistå de nödställda.

När nu »så måste vara», att våra syskon »lidit bedröfvelse under mångahanda pröfningar», så låtom oss bistå dem med vår förbön, vår kärlek, vår hjälp, på det att deras »bepröfvade tro» må öfverflöda »genom den Helige Andes kraft».

Från Tientsin den 25 nov. erhållet telegram har senare meddelat, att alla missionens arbetare anländt till kusten samt att fru Bloms hälsotillstånd gradvis förbättrades.

Brefafdelningen

Ur br. Bloms ofvannämnda tre bref lämnas här några utförligare meddelanden.

Den 28 okt. Allt blir så smått i jämförelse med de stora tilldragelserna, som kanske snart nog äfven draga oss in i hvirfveln.

Det säges, att Sian (hufvudstaden i prov. Shensi) är stängdt, hvad det nu kan betyda, och äfven att en folkmassa sökt tränga in i Tungkwan men hindrats. Här är lugnt, men hur det är i Honan, veta vi ej. Jag har telegraferat efter 2,000 täl för att kunna förse alla med medel i händelse af behof, men intet svar har afhörts.

Nu har det kommit extra bud från Hoyang, att mandarinen där råder våra syskon att resa öfver till Shansi, emedan upproret griper omkring sig äfven i Shensi. Budbäraren säger sig ha hört, att alla mandschuer, män och kvinnor, dödats i Sian, men om sanningen häraf kan man ju ej vara viss.

Jag skall nu begifva mig till högste mandarinen och öfverlägga med honom om hvad som är rådligt att göra. Ledsamt nog ha vi ej mer än 1,500 täl häruppe, så att om vi ej få hit mer från Shanghai, vet jag ej, hur det skall gå. Herren hjälpe!

Den 29 okt. Mandarinen rådde oss att draga oss undan till någon trygg plats på landet eller också att resa till Taiyuenfu, men jag invände, att upproret i allmänhet syues ta sin början i provinsernas hufvudstäder, hvarför Taiyuenfu nog ej vore rätta platsen.

Jag besökte banken i går, men de sade sig under nuvarande förhållanden hvarken kunna låna oss pengar eller taga emot växel på Shanghai. På telegrafkontoret hörde jag, att där i går kommit telegram fråu Shanghai, afsändt för fyra dagar sedan, så att det är möjligt, att svar kommer på min fråga, fast det blifvit fördröjdt.

Om det är möjligt, skall jag säuda bref då och då, men antagligen går postväsendet snart sönder, så det blir nog oregelbundet, om resningen sprider sig hitåt och upp mot Peking.

Vi äro ej särdeles oroliga, ty hvad som än händer, äro vi i Herrens hand, och förr eller senare skall han kalla oss till sig. Vårt lif här är ju alltid en förberedelse till detta. För öfrigt ha vi ej något aft frukta af folket eller rebellerna utan blott af röfvare, om sådana bryta in. Herren hjälpe eder därhemma att bära allt detta med jämnmod och ej förlora hopp och tillförsikt för arbetet! Vi sända de hjärtligaste hälsningar till eder alla. Vårt hälsotillstånd är godt och vädret vackert, men

det börjar bli kallt. — Farväl nu! Vi träffas, när det så är Herrens vilja, och där *Han* finner för godt.

Den 31 okt. ... Jag telegraferade i går e. m. till Honanfu för att fråga, om tillståndet där gör det möjligt att resa. Svar har ännu ej anländt. Kanske kommer intet alls. I så fall resa vi ej utan invänta vårt öde här. Herren råder. Hoyang-syskonen äro här, och Hanchengsystrarna väntas i afton, likaså vännerna från Ishih. Landsbygden är orolig, men här i stadeu planeras en frivillig kår, som skall söka hålla stånd mot röfvare och lokala resningar. Komma rebell-soldater, göres nog intet motstånd, och från dem ha vi ju inte mycket att frukta. Som det dock torde bli ett osäkerhetstillstånd, ifall platsen tages af dem, försöka vi nu skaffa undangömda platser i staden, dit vi personligen kunna taga vår tillflykt, ty i häudelse af sköfling lära ej våra hus slippa undan. Jag har gömt i jorden 500 täl i Sandbergs skolrum, 500 i u.-ö. hörnet af vår. trädgård bakom vår brunn och alla hushandlingar i två järnblecklådor under golfvet i vårt badrum bredvid muren till flickornas bakgård. Detta i händelse vi ej skulle komma undan. Det kan ju häuda, att detta bref kommer fram.

Linders äro inneslutna i Tungchow. De bo hos en troende familj, släkt till »Stenbiten».* Alla öfriga samlas nog här. Vi ämna resa i smärre sällskap, om det blir möjligt att resa, så att ej missionens framtid blottställes för mycket. Ishih- och Hoyang-maudariuerna sände syskoneu i väg, så att de hade intet val. — Vi ge oss ej öfver utan lämna oss och arbetet i Herrens händer. Lifvet är *Hans* gåfva, och förr eller senare skall det ges tillbaka åt honom. Måtte vi kuuna förhärliga honom vare sig genom lif eller genom död!

Varma hälsningar från oss till alla de våra därhemma!

Tillgifne

Carl F. Blom.

* * *

Utdrag ur bref.

I ett enskildt bref, dat. Sinan den 31 okt., berättar *fröken Maria Hultkrantz*, att vid det strax förut hållna stormötet döptes 4 personer, en äldre kvinna och tre af skolgossarna, alla, som det syntes, på fullt allvar viljande tillhöra Herren. Därpå tillägger hon:

Vi lefva nu i växlingens tidehvarf, men vi hafva en Gud, som är densamme, trofast och bepröfvad. Angående oroligheterna veten I förvisso mer än vi. Allt är så hemligt men väl planeradt. Från söder höra vi ej mycket, emedan järnvägsförbindelsen är afbruten, och ingen post går öfver Hankow. ... Genom missionär Renius (tillh. amerikanska skand. alliansmissionen), som nyligen passerat, ha vi fått ett meddelande från Tientsin, att den amerikanske konsuln kallat alla amerikanska medborgare till kusten. — I söndags skickade mandarinen bud och bad att få se våra tidningar, ty trupper passera oupphörligt på de mest obanade vägar, bära ingen fana och tala ej om, hvem de tillhöra. De kristliga tidningarna säga, att de revolutionära segra, regeringens organ, att segern är på regeringens sida. Stackars alla maudariner och myndigheter i dessa dagar! De känna i allmänhet ej Gud och äga sålunda ej denne vår förtrogne Vän!

Från och med i går är postförbindelsen öfver Tunkwan afbruten. Inga bref till Shensi mottagas. Ryktet säger, att de revolutionära redan nått Schanchow på väg hit, och flera af Sinanborna ha i går och i dag begifvit sig bort till bergen för att gömma sig. Vi förstå knappast oss själfva, ty vi ha icke alls erfarit någon fruktan. Vi hvila trygga i Fadersarmarna. »Lefva vi, så lefva vi för Herren, dö vi, så dö vi för Herren. Ehvad vi lefva eller dö, så höra vi Herren till.» Ja, nog äro vi lyckliga, som äga hem för evigheten. Herrens nåd mot oss är stor, ty det är verklig nåd att få erfara denna ljufva hvila och trygghet midt i ett land, där sådan oro råder.

... En 81-årig gubbe kom hit i söndags för att få sina fingrar förbundna. Röfvare hade sönderskjutit dem... Flera brudar lära dessa dar ha borrröfvats.

Herr Ringberg var här i söndags (nattvardssöndag) och fortsatte i går till Yongning; ämnade sig därifrån till Mienchih till nattvardssöndagen där, den 4:e söndagen.

Just nu kom Feng-üen-shan med garn, som han skänkt till en *syförening*, som bildats för att sy strumpor o. d. till försäljning. Inkomsten däraf skulle användas *för missionen*. I morgon skall den lilla syföreningen samlas. Först en stund kring Guds ord. Sedan skola de sy. Somliga ha lofvat spiuna bomull och en hustru att väfva. Må Herren lägga sin välsignelse härtill och äfven gifva uthållighet! Bedjen, att Herrens Ande får vara ibland oss, att själar må blifva frälsta och de troende förnyade! »Gud är mäktig.» Tänker så ofta på att *trons seger är att tro och tacka, innan hjälpen synes.* Må Herren hjälpa oss att i tron taga ut segeru! »Han drog ut segrande och för att segra.»

Jullådorna hafva kommit. Häri se vi Guds ledning, ty om de kommit något senare, hade det nog varit ovisst, när vi fått dem. Allt har han väl beställt!

Tillgifna

Maria.

P. S. Just nu kom Chen-u-chen hem från Honanfu. Han sade, att Rikard i går fått telegram från herr Blom, att guvernören i Taiyuenfu och Yunchengs högste mandariu mördats. I regeringens skolor i Honanfu hade alla eleverna gått till sina hem, de flesta af dem tillhörande det revolutionära partiet. I Hankow m. fl. platser lär det enligt C—s uppgift vara eleverna i regeringens skolor, som mördat resp. platsers högre ämbetsmän. — Folket här i trakten bokstafligen utvandrar till undangömda platser. De förvånas öfver, att vi ej äro rädda att bo kvar. — Skolan pågår som vanligt. — Vi bo i Hans skugga. »Tryggare kan ingen vara än Guds lilla barnaskara.»

* * *

Utrymmet medgifver tyvärr icke intagaude af en artikel om skolverksamheten af br. *D. Landin* och en skildring af br. *Blom* af ledarekonferensen i Yuncheng eller bref från bröderna *Josef Olsson* och *V. Wester*, i hvilka de meddela åtskilligt af intresse rörande verksamheten samt uppmuntrande bevis på Guds trofasta omvårdnad om de sina. Blott några rader ur br. Westers bref må meddelas. Han skrifver:

Under sommaren ha här i Haichow byggen och reparationer pågått för beredande af en alltför välbehöflig

* Förstlingen i Tungchow församling.

ny lägenhet för skolan. Vi ha nu god plats för 40 gossar, och rum kan ytterligare beredas för 10. — Gudstjänsterna ha hela sommaren varit väl besökta. Det är så mycket, som fröjdar och uppmuntrar. Det är inte bara nöd och lidande, ehuru det kanske oftast låter så. Nej, det är ett härligt kall att få tjäna Herren här. Gifve Gud, att vi alla i allt måtte vara trogna!

Juan-schi-kai,

f. n. Kinas märkligaste man, som tagit regeringstyglarna i sin hand och nu försöker ordna de tilltrasslade förhållandena.

Af alla folk och stammar.

»Mitt ord skall icke återkomma fåfängt.»

Uang hette han och var främling på platsen. Han hade inga anhöriga. De troende togo sig an honom, skaffade honom arbete samt förde honom med sig till våra gudstjänster. Han var tystlåten, enfaldig och inskränkt. Ingen trodde väl, att han under dessa ett à två år fattat mycket af det som hör till vår frälsning. Under sommaren sjuknade han och kunde ej vidare komma tillsammans med de öfriga. Bröderna besökte honom dock ofta och sågo till, att han ej led nöd.

För ett par dagar sedan slutade hans jordelif, och att han gick hem till ett himmelskt lif, är utom allt tvifvel. Hans vittnesbörd de sista dagarna grepo alla, och åhörare hade han ständigt. Ehuru han inte ägde så mycket som en kash, fick han en ordentlig begrafning. Flera hedningar, som sett och hört honom de sista dagarna, anmälde sig att hjälpa till.

Sista dagen han lefde, sade han plötsligt: »Tienhsia chü-huei» hela världen håller konferens! »Så dumt du talar»! sade en troende man till honom. »Jo», vidhöll han, »jag har sett det. De samlades just nu från alla världens kanter, och — *och jag får vara med!*» »Hur vet du det?» tillfrågades han. »Jo, pastor Wester var nyss här». »Visst inte. Han är inte hemma och kan inte ha varit här.» »Jo», försäkrade han, »pastorn var här nyss i sällskap med en annan man, helt och hållet klädd i hvitt, och meddelade, att *jag får vara med i den skara, som nu samlas.*» — Och med tack och lof på sina läppar slöt han ögonen samt — var hemma hos sin Herre!

Det grep hjärtat, då bröderna kommo och, rörda till tårar, berättade detta. Jag tänkte genast på ofvanstående ord — *»icke fåfängt»* — men ock på ett annat: »predika ordet — *träd fram i tid och otid!*» Kanske är det så, att där vi minst vänta något, där det ser hopplöst ut, där följer skörd på sådden.

Verner Wester.

Ett rop från Kina.

I ett tidigare nummer har min hustru skildrat ett besök på en af våra utstationer, i staden Pucheng, och huru Herren gaf oss den stora glädjen att få se mycket folk under ett par dagar komma till stationen för att se och höra.

Under ett besök nti staden presenterades för mig en 30 års gammal man, herr Iang, med ett egendomligt utseende. Dragen voro intelligenta, ögonen lifliga, och hållningen utmärkte gentlemannen, men håret på den del af hufvudet, som sknlle varit blankrakad, stod som en skog efter storm, och äfven de små möjligheterna till skäggväxt hade gjort sitt bästa för att träda i dagen. Då jag npptäckte hans hvita skor, fick jag emellertid förklaringen: han hade nyss förut begraft sin far och visade nu sin djupa sorg genom att på detta sätt alldeles vanvårda sig själf.

Jag fick sedan veta, att herr Iang är en väl skolad lärare och en af dem, som under de senare åren varmt ifrat för reformers genomförande i landet. Han blef snart ledare för lokalafdelningen af den reformförening, som vid min återkomst till Kina 1909 visade sådan lifaktighet. Djärf och oförfärad till sin natur och något excentrisk lär dock Iang ha gått alltför bröstgänges tillväga gentemot de bestående inrättningarna samt därigenom förolämpat myndigheterna och gjort föreningen impopulär. Han hade då lämnat sin post, hvarefter föreningen upplöstes. Faderns död och andra sorger hade drifvit honom att ofta besöka missionsstationen.

Under söndagens möten fanns Iang bland skaran af respektabla och stilla lyssnande åhörare. På eftermiddagen sände han mig genom posten ett bref, som härmed meddelas i öfversättning:

»Ärade herre och äldre broder!

Eder yngre broder är en känslig natur, som har benägenhet att tungt lägga på hjärtat de missförhållanden, som råda i lifvet. Vi äro ju alla Skaparens älskade barn, men ändå har det under dessa flera tusen år bland människorna föröfvats allehanda himmelsskriande orättvisor. Furstar mörda sina undersåtar, fäder förtrycka sina söner, äkta män misshandla sina hustrur. Så ha vi ämbets-

männens och militärens tyranni, dynastiens och kapitalisternas tyranni — ja, det kan inte allt uppräknas. Sålunda ha tusentals människor, som också äro Gud Faders älskade barn, nedsänkts i olycka och lidande utan hopp att komma därur. Då jag tänker därpå, gräner jag mig till det yttersta.

Underrättelserna från Europa med dess offentliga inrättningar för det allmänna bästa har jag därför tagit del af med lifligaste intresse och glädje. Jag har sagt till mig själf: Kunde det blott bli på samma sätt här hos oss, skulle säkerligen också en sedlig förnyelsens dag inträda.

Detta har under flera år legat på mitt hjärta, och jag skulle ingenting högre önska än att finna en plats, där jag kunde ropa ut och väcka upp skarorna till ifver för sitt eget bästa och sålunda få till stånd en himmelrikets frihet och jämlikhet.

Hvad nu beträffar detta land och folk, är man inte så upplyst som västerut, i Europa. Ej endast är vårt folk af en ytligare och grundare läggning, något som man ej gärna vill tala om, utan dessutom har det af dåliga seder förvillats ända därhän, att sådant, som man borde blygas för, nu gäller som allmänt antagna samhällsprinciper.

Ehuru det finns män med så hög lyftning, att de borde kunna göra intryck på både himmel och jord, gifves det inga tillfällen för dem att komma till någon användning.

När jag tänker öfver både det ena och det andra, finner jag, att det tydligen inte gifves någon bättre väg än att bli en Kristi lärjunge, att inträda i församlingen och så komma ifrån detta lidande och denna smärta. Det är, hvad jag nu önskar.

Men ack, mina familjeangelägenheter befinna sig i ett sorgligt tillstånd, och jag skulle önska komma ifrån hemmet. Min hustru ej blott saknar tillfälle att fullborda sina studier utan befinner sig äfven dagligen i ett djupt vatten och nära en het eld. När jag tänker på allt, kunna mina tårar icke återhållas. Om Pastorn kan finna någon utväg, skall äfven min hustru, sedan jag blifvit lärjunge, följa mig, och sedan också hon kommit ur alla dessa nät, skall säkert hela min familj kunna räddas. Detta är, hvad jag med tacksamhet och vördnad beder Eder om.

Ännu en sak: Eder religion har redan i Kina öfver 200,000 medlemmar. Huru skulle det vara, om en öfverenskommelse mellan församlingarna i hela landet kunde ingås att ur dessa 200,000 utvälja 20,000 unga, kraftiga män och inöfva dem efter nyaste vapenöfningsmetoder till en frälsningshär att på samma gång vara en skyddsvakt för församlingen och i tider af upplopp och oroligheter utgöra en mäktig styrka att undertrycka det onda? Därigenom skulle församlingen bli en makt, som ingen kunde motstå.

Med denna hälsning bjuder jag Eder i dag frid.

Eder i hopp om inträde i församlingen

Iang.

P. S. Eder yngre broder är en stor beundrare af de ädla kämpar, som arbeta för världens frälsning, och har lärt, att i länderna både österut och västerut finnas många sådana bland Kristi efterföljare, såsom japanerna Kung och Chin, engelsmannen Mackauley m. fl., som alla äro Kristi lärjungar och verkliga kämpar för det goda. Om Pastorn kunde hjälpa mig att genom korrespondens komma i förbindelse med dessa män, skulle jag vara Eder obeskrifligt förbunden.

Då det blir lägligt, skall jag uppvakta Eder för att samtala om allt. Eftersom Pastorn är på resande fot, har jag ej velat upptaga eder tid utan i stället skrifvit detta.»

Jag uppdrog genast åt tre evangelister att författa ett lämpligt svar till Iang. Sedan dess hafva Iang och hans gelikar mycket varit i mina tankar. Jag önskar, att hedningens ångestrop, som midt i all okunnighet om Guds väg dock tränger fram i detta bref, kunde nå Guds folk i vida kretsar.

Du, som är uppfödd i ett land med rättfärdiga lagar, i ett samhälle, där kyrkor, söndagsskolor och kristliga inrättningar af olika slag bjuda sin hjälp åt hvar och en, som vill blifva en kristen och lefva kristligt, och där den allmänna opinionen fördömer synd och orättfärdighet, tänk dig in i, hvad det vill säga att lefva sitt lif i en sådan ställning som Iang! Rättfärdighetstörst bräuner i själen, men hvart han vänder sig, ser han ingen utväg hvarken för sig eller sitt mindre upplysta folk.

Tänk också efter, om det kan vara rättfärdigt inför Honom, som älskar alla folk lika och vill, att alla folk skola göras till hans lärjungar, att vi gifva så jämförelsevis litet af såväl personliga krafter som medel till Guds verk bland de icke kristna folken!

Tänk på, hvad det vill säga att stå härute och se, huru Herrens Ande bereder människornas hjärtan för Jesus Kristus, men veta, att icke nog krafter finnas att förkunna det glada budskapet på alla de platser, där det finns mottaglighet! Sedan vårt besök i Pucheng i april har jag längtat efter ett tillfälle att åter få predika där någon vecka, men ända tills nu i okt. har det på grund af arbete för de öfriga stationerna icke varit möjligt. Och dock är Pucheng ett fält, som ger oss de allra bästa löften. Hvar äro Herrens skaffare och Herrens sändebud till de många, som ännu vänta att få höra mer om Jesus, Frälsaren?

Iang har nu rest bort för att komma ifrån sina släktingar och söka sig utkomst på annan ort. Måtte Herren lägga hans sak på någons hjärta, som vill göra den till ett dagligt böneämne, till dess han blir frälst!

Eder i striden och lidandet

Hugo Linder.

De små i Kina.

För våra små missionsvänner.

I tidningen får man så ofta se artiklar: »För de små», och en dag kom den tanken för mig, att I kanske skullen vilja höra något från »oss små» härute, och hur vi ha det.

Jag bor långt inne i Kina, där det ej såsom hos er finns järnvägar eller automobiler. Men vi äro lika glada att få åka i en kinesisk kärra, som drages av åsna eller ko. Fort går det ju inte på de knaggliga landsvägarna, men det gör inte något, ty det finns så mycket roligt att se. Jag blir så glad, då mamma säger: »I dag skall du få fara ut och åka».

Vad jag saknar mest, är lekkamrater, ty de kinesbarn, som äro här, förstå sig just inte på att leka. Kanske viljen I göra bekantskap med mina vänner? Jag sänder er ett porträtt av några, tillsammans med mig själv. Flickan till vänster heter »Mu-dau» (Pion). Hennes pappa

Margareta och några af hennes lekkamrater.

var församlings-äldste Kao, som dog förliden vinter. Gossen bakom henne heter »De-en» (Undfången Nåd). Flickan till höger får ej ofta komma till oss, ty hon är ej snäll. Hon har lärt sig snatta, så man får ständigt förmana henne och vara på sin vakt, så att hon inte tar något. En dag hade hon tagit en av mina blommiga näsdukar och stoppat upp i klänningsärmen. Först nekade hon till att hon tagit den, men till slut måste hon bekänna samt lämna fram den. Viljen I ej be Gud för henne? Lilla gossen bakom henne ville inte alls bli fotograferad, men hans gamla mormor ville äntligen ha honom med, och så stod han där och skrek av alla krafter, då kortet togs. Vi ha kinesisk mat i skålarna och äro nog alla ivriga, att mamma skall »knäppa» så fort som möjligt, så att vi kunna få äta.

Mu-dan och hennes mamma, som är bibelkvinna, bo här på stationen. Jag skulle kunna ha mycket roligt tillsammans med henne, om hon inte, fast hon är över fyra år, bara vill hänga i sin mammas kjolar. Men roligt hade jag några dagar, och det var, då De-ens mamma kom till oss för att sy. Då fick fyra-åriga De-en följa med. Vi lekte i jordhögen, körde jord i en skröplig liten kärra och redo på käppar, riktigt präktiga hästar.

Ni undra kanske, hur vi små tycka om kineserna. Jo, vi äro alldeles förtjusta i dem, ty de äro så snälla mot oss. De låta oss alltid få vår vilja fram, men det säger mamma är inte alls nyttigt för oss. Vår gamla »Ma-niang» (Fru Häst), som hjälper mamma, har aldrig hjärta att neka mig något. Min mamma säger ständigt till henne, att jag ej får äta sådant, som hon vet gör mig sjuk, men om jag bara skriker litet, så ger Ma-niang med sig.

En dag kommer mamma in och får se, att det som Ma-niang skulle ha gjort på förmiddagen, hade hon icke ens börjat med, fast det var nära middag. Mamma kallar på henne och frågar, hur det kommer sig. »Jo», svarar hon, »Ma-chi — det är mitt kinesiska namn — ville, att jag skulle gå med henne ut i trädgården, och jag kunde inte neka henne det». Mamma säger, att Ma-niang skämmer bort mig, och hon lovar att bättra sig, men snart gör hon likadant igen.

Förfärligt roligt är det, då Ma-niang kommer och säger: »Fru Linder, får Ma-chi gå med bibelkvinnan och mig ut att vittna om Gud?» »Vittna om Gud» heter på kinesiska: »Uei Shangti tsoh chien-cheng». Så fort jag får höra de orden, vill jag strax sätta på mig min bästa klänning och hatt och är så villig att bli tvättad och kammad, som eljest just inte är så roligt. Sedan bär det av ut på gatan och in i husen, dit vi bli bjudna. Mycket folk samlas alltid, och många språka med mig. De fråga mig: »Vad är ditt tillnamn?» »Ho» (kinesiskt namn). »Vad kallas du?» »Ma-chi.» »Hur gammal är du?» »Tre och ett halvt år.» »Nej hör», utropa de, »hon kan tala kinesiska!» Sedan säger jag till dem på kinesiska: »Gud bor i himlen, och Jesus är här i hjärtat». »Vad betyder det?» fråga de. Då får bibelkvinnan taga vid och berätta för dem om Gud och Jesus. Alla förvåna de sig så mycket över mina utländska kläder och skor, min hatt o. s. v. och trängas för att om möjligt få vidröra dem och se, vad de äro gjorda av. Min docka får ibland följa med, och hon väcker även mycket uppseende, ty de kinesiska barnen ha ej några dockor.

I somras bodde vi på »Blomsterberget» på en plats,

Margareta och hennes kära »Ma-niang».

som kallas »Äpple-platån», och som ligger halvvägs till toppen. Det var rätt besvärligt att komma dit. Min mamma och Ma-niang buros i stolar. Lilla syster Verna, som nu har gått till Jesus, fick sitta i mammas knä, men eftersom det var svårt att hålla mig i knäet på de branta ställena, fick en gosse bära mig, ibland på armen och ibland på ryggen.

När vi hunnit halvvägs, började det regna så hårt, att vi måste taga in i ett tempel. Det var en liten grotta, uthuggen i en stenhäll. En stor del av rummet var upptagen av fula avgudar och rökelsealtaren. Som regnet höll på en lång stund, kokte mamma kaffe, och så bjöd hon på kaffe och smörgåsar. Syster och jag fingo förstås mjölk. Vi tyckte alla, att vårt kalas smakade så gott. Sedan fortsatte vi, då regnet syntes vilja sluta; men vi hade ej hunnit långt, förrän det åter öste ned. Då fick farbror Svensou bära mig under sitt paraply, och pappa fick taga Verna. Vid framkomsten voro alla genomvåta utom syster och jag.

Vy ned i dalen från »Äpple-platån».

På resa upp för Huashan.

Uppe på »Äpple-platån» mådde vi så gott. Men eftersom mitt brev redan blivit långt, får jag kanske komma igen en annan gång och berätta litet därifrån.

Er lilla vän i Kina,

Margareta Linder.

Genom Guds makt bevarad.

I ett enskildt bref skrifver syster *Olga Ahlman*:

Den 27 sept. reste jag och bibelkvinnan ut till några byar. Vi besökte bl. a. en by kallad Hsietsuen. Där uppsökte vi en kvinna, om hvilken jag för två år sedan berättade, att hon, första gången hon hörde evangelium, trodde och utan medicin slutade att auvända opium. Vi ha ej träffat henne sedan dess, och jag undrade mycket, hur det kunde vara med henne. Hnr glad blef jag icke att finna, att hon ej glömt, hvad vi lärt henne, och att hon trots mycken förföljelse från sin mans sida ännu håller fast vid att tro på Jesus. Hon tillbeder ej afgudarne, då de andra göra det, utan hon beder kväll och morgon till Jesus. Nu satt hon vid min sida, så glad att träffa oss, och omtalade sina erfarenheter. »Ibland», sade hon med ett lyckligt leende, »kommer Jesus till mig i drömmen; jag ser honom.» — »Äter du opium nu?» frågade jag. »Nej, inte numer», svarade hon, »och jag är nu också mycket starkare och friskare än förr. Det är *Jesus*, som bevarar mig», tillade hon.

Det är i sanning underbart, hnr denna kvinna ensam bland hedningarna, efter att blott *en* gång ha hört frälsningens budskap, ändå kan hålla fast vid Herren, så långt hon förstår. Hon bor blott en half mil från eu af våra ntstationer men har för sin mans skull aldrig kunnat komma dit. *Bedjen mycket för henne!*

Och I skolen åkalla mig och gå åstad och bedja till mig, och jag vill höra på eder. Jer. 29: 12.

Personliga meddelanden.

Missionär Ossian Beinhoff, som några månader vistats i Amerika, anlände med fru och två barn till Missionshemmet vid Dufbo den 22 november.

Bref till dem torde adresseras till Sv. Missionens i Kina exp., Malmtorgsgatan 8, Stockholm.

Det är första gången fru Beinhoff, som är amerikanska, besöker Sverige. Må Herren i rikt mått få välsigna henne och hennes make under deras vistelse ibland oss!

Obs!. Bref till de syskon, som vistas i Kina, torde tillsvidare sändas under följande adress:

c/o China Inland Mission
Shanghai. China.
Via Siberia.

Försäljning för Svenska Missionen i Kina

anordnas af syföreningen för denna mission *torsdagen den 7 dec.* i K. F. U. K:s lokal, Brunnsgat. 3. Börjar kl. 10.

Kl. 11 korta anföranden af missionärerna E. Folke, Axel Hahne och fru Dagny Bergling;
Kl. $^1/_2$ 2 af missionär och fru Aug. Berg;
Kl. 6 af missionär G. A. Stålhammar och frn Hilma Tjäder.

Gåfvor mottagas tacksamt förutom på S. M. K:s exp., Malmtorgsgat. 8, 2 tr., af

Fru Maria Berg, Handtverkaregat. 28 1 tr.	Frk. Emma Beskow, Danderydsgat. 8 n. b.
Frkn. M. och N. Cavalli, Kungsträdgårdsgat. 22 3 tr.	Fru Isabel Faxe, Birger Jarlsgat. 15 3 tr.
Fru Bell Fries, Barnhusgat. 10 3 tr.	Fru Elin Holmgren, Kungsgat. 35 1 tr.
Fru Elisabet Landgren, Regeringsgat. 99 n. b.	Frkn. T. och J. Lilljeqvist. Malmskillnadsgat. 31 1 tr.
Fru Agnes Lindahl, Mälaretorget 19 n. b.	Fru Olga Magnusson, Handtverkaregat. 23 A 3 tr.
Frkn. H. och M. Pettersson, Odengat. 53 4 tr.	Frkn. A. och L. Schön, Skeppsbron 28 3 tr.
Frk. S. Storckenfeldt, Engelbrektsgat. 6 A 3 tr.	Fru Elvine Weinberg, Karlstad.

På ***Sinims Lands*** förlag
har utkommit

Hans Stjärna i Östern.

Illustrerad Jul- och Missionskalender för 1912, 8:de årgången.

Pris häft. 75 öre, kart. 1 krona.

Då minst 5 ex. rekvireras, lämnas 25 % rabatt.

Obs! Passande julgåfva!

Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget Stockholm, 1911.